అదృష్టవంతుడు

రమాకాంతరావుగారు ఉలిక్కిపడ్డారు!

జేబులోకి వెళ్ళినచేయి అలాగే ఉండిపోయింది. పిడికిలిలో ఇరుక్కున్న జేబులోని ఆ బరువైన వస్తువు విలవిల లాడింది. మొఖంమీద చిరు చెమట పట్టింది. కాళ్లు వణికినయి. హృదయం భయంతో మూలిగింది. ఆయన అచేతనులయ్యారు!

తన జేబులోని ఆ పర్సు ఎవరిది?

అది తన జేబులోకి ఏలా వచ్చింది?

కాళ్ళు నిలువలేదు......

క్షణంలో ఇందాక జరిగిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది ......అది—అదేగాదుగదా ఇది?

—ఒక సిల్కు లాల్చీ వేసుకున్న మధ్య వయస్కుడు కాను ఎక్కబోతూ, "దొంగ! దొంగ!" అని అరిచాడు పెద్దగా రోడ్డుమీద. కన్నుమూసి తెరిచేలోగా జనం చుట్టేశారు.

"ఎక్కడ? ఎక్కడ?"

గంద్రగోళమై పోయింది. జనమంతా హడావుడిగా పరుగెత్తారు. 'బీటు కానిస్టేబుల్స్' జనం గుంపులు గూడిన

చోటుకు ఉరకలు వేశారు తనూ విచిత్రంగా నోరు తెరుచుకొని ఆ దృశ్యంవంకే చూస్తున్నాడు.

నాలుగు నిముషాలు ఎవరి కిష్టమొచ్చినట్లు వాళ్ళు మాట్లాడారు.

దొంగ దొరక లేదు!

పోలీసులు గళ్ళచొక్కా తొడుక్కొని, జుట్టు మొఖం మీద చిందర వందరగా పడుతున్న ఒక యువకుడిని 'యక్ష ప్రశ్నల'తో దబాయిస్తున్నారు.

ఆ పర్సు పోగొట్టుకున్న మధ్య వయస్కుడు నిర్లక్ష్యంగా తన చుట్టూ మూగివున్న జనాన్ని చూసి, తలుపు తీసుకొని కారులో కూర్చొని, ''పోనియ్!'' అన్నాడు.

కారు 'రంయ్‌న' దూసుకుంటూ పోయింది.

అందరూ అతడి తీరుకు ఆశ్చర్యపోతూ, అలాగే నిలబడిపోయారు!

ఆ పర్సులో ఏమంతగా డబ్బు లేదేమో అనే అనుమానం అందరిలోనూ కలిగింది...

ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు...

ఆ పర్సే కాదుగదా ఇది?

ఆ మాట అనుకున్నప్పుడు మరొకసారి కాళ్ళు వణికినయి.

ఇంకా నయం. అది తన జేబులో ఉన్నట్లుగా ఎవరూ చూడలేదు...!

అయినా తన జేబులోకి అదెలా వచ్చింది?

అడుగులు వడి వడిగా పడినయి......అర్థహీనంగా ముందుకు వెళ్ళిపోతున్నారు. మనస్సు, మనస్సులో లేదు. తెలివిమాలిన ఆలోచనలు... తెలియని వూహాలు...

రమాకాంతరావుగారు పిచ్చివారయ్యారు.

తాను పట్టుబడితే...?

కళ్ళముందు కటకటాల వెనుక చీకటి గది వూహా మాత్రంగా గోచరించింది!

—ఎవరూ చూడకుండా ఆ పర్సును ఎక్కడైనా పారెయ్యాలి!

ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా ఆ పాపిష్టి వస్తువును తననుండి దూరం చేసుకోవాలి...

ఇదెక్కడి ఖర్మ తనకు...?

కాకి నిక్కరేసుకున్న బలిష్టుడు తన వంకే చూస్తూ సైకిల్ మీద పోతున్నాడు.

"సి. ఐ. డి. కాదుగదా!"

చటుక్కున ప్రక్కనున్న పార్కులోకి అడుగులు వేశారు. గుబురుగావున్న చెట్లు బరువుగా వూగుతున్నాయి. ఒక్కక్షణం అటూ. ఇటూ చూచి, ఒక గుబురు వెనుకగా వున్న సిమెంటు బెంచిమీద కూలబడి భుజంమీదనున్న ఉత్తరీయంతో ముఖంపై జారుతున్న చెమట బిందువులను తుడుచుకున్నారు రమాకాంతరావుగారు.

"అనుమానం లేదు! దొంగిలించి పట్టుబడబోయే సమయంలో అది తన జేబులోకి జారవిడిచి తప్పుకున్నాడు. ఆ దొంగ!"

ఒక్కసారి కళ్ళెత్తి నలువైపులా పరికించారు. దూరాన ఒక మూల ఇద్దరు యువకులు ఏదో విషయంమీద తీవ్రంగా చర్చించుకుంటున్నారు. పార్కు మధ్యలో ఉన్న నీటికుండీవద్ద పిల్లలు గోలగా ఆడుకుంటున్నారు. ఆ చిన్న పార్కులోని రేడియో గొంతు వికృతంగా ఉన్నది.

పక్క జేబులోని పర్సు చేతిలోకి తీసుకుని విసిరివేయబోయారు. ప్రక్కనున్న గుబురు అల్లల్లాడింది.

చేయి వణికింది. పిడికిలి గుండెను బలంగా హత్తుకుంది.

పొదలోని కుక్క రమాకాంతరావుగారి వంక వింతగా చూస్తూ పరుగెత్తింది.

ఆయన దీర్ఘ నిశ్వాస మిడిచారు. "హమ్మయ్య! మనిషే మోననుకున్నాను!" అని గొణుక్కున్నారు.

పిడికిలిలోని పర్సు బరువుగా ఉన్నది.

మళ్ళా దానిని పారవేయటానికి చేయ త్తబోయారు. కాని, ఆ పర్సులోని 'బరువు' ఆయనలో 'ఏదో' ఆలోచనను కలిగించింది.

"దాంట్లో ఏవుంది?"

"ఒక్కసారి చూస్తేనో!"

ఆయన కళ్ళల్లోని చూపులు ఆయనలోని వింత వింత ఆలోచనలకు ప్రాణం పోస్తున్నాయి.

"తానెందుకు చూడగూడదు?"

ఆయన కొన్ని క్షణాలు స్తబ్ధంగా ఉండిపోయారు. ఆయన మొఖంలో వివిధ భావాలు దొర్లినయి. నదుటి ముడతలు ఆలోచనాశక్తిని ఇనుమడింప జేసినయి. అవే ఆయనలోని భావ సంచలనానికి హేతువయ్యాయి.

నలుమూలలా పరిశీలించి చూచారు...ఇంకా ఆ యువకులు వారి వాగ్వివాదంలోనే ఉన్నారు...తోట మధ్య నున్న నీటికుండీ దగ్గర పిల్లలు గోల చేస్తూనే ఉన్నారు... ఎవరి పని వారిది!

"ఒట్టి తన భయంతప్ప మరేమీ లేదేమో?"
"అవ్వొచ్చు..."
"అవును!"

కుడిచేత్తో ఆ లావైన పర్సును బలంగా పట్టుకొని ఎడంచేత్తో భుజంమీద ఉత్తరీయం తీసుకొని మరొకసారి మొఖం తుడుచుకున్నారు.

అకస్మాత్తుగా తన మిత్రుడు చలపతి కళ్ళముందు మెదిలాడు. ఆయనలోని ఆలోచనలు మరొక్కసారి తీవ్ర రూపం దాల్చినయి...చలపతి!...బట్టతల, ఆరడుగుల మనిషి, గ్లాస్కో పంచెమీద గ్లాస్కో లాల్చీ వేసుకొని, ఎప్పుడూ నోటినిండా కారాకిళ్ళీతో గంభీరమైన మొఖం

మీద చిరునవ్వు చిందిస్తుండేవాడు...ఆ చలపతి ఇప్పుడు తన ఎదుట నిలబడి ఉన్నట్లుగా అనిపించింది!

అతడు గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా తన మొఖం చిన్న బోతుంది...తనకే గాదు...అభిమానమున్న ఎవరికైనా అంతే!

ఒకరోజా! రెండు రోజులా?...రేపు శ్రావణ మాసానికి మూడు సంవత్సరాలు పూర్తిగా నిండుతయి. రాధ పెండ్లికి లగ్నాలు పెట్టించాడు, ఏదో తనకు తగిన సంబంధం చూచి. అనుకున్న సమయానికి డబ్బు అందకపోవటంతో పెండ్లికి చలపతిని తప్పక రమ్మనమని ప్రత్యేకంగా వ్రాస్తూ, "వచ్చేటప్పుడు ఒక నాలుగొందలు పట్టుకురా చలపతీ!" అని జాబు వ్రాశాడు.

నిజంగా ఆ రోజు చలపతి ఆ సహాయం చేయకపోయినట్లయితే తను నలుగురులో అభాస్యై ఉండేవాడు!

కాని, అప్పటినుండి ఇప్పటివరకు ఆ బాకీ తీరుద్దామని ఎంత ప్రయత్నించినా తీర్చలేక పోతున్నాడు.

ఇంత కాలమైంది...ఏమనుకుంటున్నాడో ఏమో? అలా అనుకుండే వాడుగాదని తనకు బాగా తెలుసు... అయినా తను ఇవ్వవలసిన ఆ డబ్బు అతడిలోని తనమీద గౌరవం తగ్గటానికి ఒకప్పుడు కాకపోయినా ఒకప్పుడైనా హేతువవుతుందనేది నిస్సందేహం!

ఈ పర్సులోని డబ్బుతో ఆ బాకీ తీరిస్తేనో?

అప్రయత్నంగా భార్య బోసిమెడతో కళ్ళముందు సాక్షాత్కరించింది...

రాధ పెళ్ళయిన కొత్తల్లో ఏదో పండగ వచ్చింది. ఏదో గుర్తుకు రావటం లేదు. తను అల్లుణ్ణి, కూతుర్ని పండక్కి ఆహ్వానింప వెళ్ళగా, జాలిగొలిపే మొఖంతో రాధ తనతో చాటుగా చెప్పింది..."ఈసారి మీ అల్లుడికి గడియారం కొనిపెడితేగాని రారట!" అని. దాని కళ్ళల్లో తిరుగుతున్న నీటిని చూచి విచలితుడయ్యాడు. ఫలితం తన భార్య మెడలోని రెండు పేటల గొలుసు మార్వాడీ భోషాణంలోకి వెళ్ళిపోయింది.

దానిని ఎప్పటికప్పుడు విడిపిద్దామనే అనుకుంటున్నాడు.

కాని ఎక్కడినుంచి డబ్బు తేగలడు?

ఎనభై రూపాయిల బడిపంతులు జీతం ఈ రోజుల్లో మామూలు తిండికే గగనమవ్వగా, పైన వచ్చే నాలుగు ట్యూషన్ డబ్బులు పండగ పబ్బాలకు సరిపోతున్నాయి!

ప్రస్తుతం ఆదాయానికి ఖర్చు సరిసమానంగా ఉన్నది.

చలపతి బాకీ తీర్చగా, ఏదైనా మిగిలితే దాని గొలుసు కూడా విడిపించాలి!

అనుకోకుండా హృదయం తేలికపడింది.

పర్సు తెరిచి చూడాలనిపించింది.

పర్సు తెరవబోతుండగా చేయబోయే పనికి మొఖం నల్లబడింది. తను తప్పు చేస్తున్నాడేమో!

ఈ రోజుల్లో ఏది తప్పు? ఏది న్యాయం?

న్యాయం న్యాయం అనుకోబట్టే తను పైలా పచ్చీసుగా ఉన్న రోజుల్లో తనచుట్టూ తన చిరునవ్వుకోసరం, చేతి విదిలింపు కోసరమూ, తిరిగినవాళ్ళు ఈ రోజున తననిచూచి, ముఖం ప్రక్కకు తిప్పుకుంటున్నారు.

ఒక్కసారి తన గడిచిన జీవితం గుర్తుకొచ్చింది. తన చుట్టూ తిరిగిన వ్యక్తులు గుర్తుకొచ్చారు. ఆయనలో ఏదో తెలియని ధైర్యం ఏర్పడింది. మనస్సును ధృవపరుచుకున్నారు.

తను ఈ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకో లేదు. అది ఇప్పుడు తన చేతిలో ఉన్నది.

ఈలాంటి అవకాశం జీవితంలో తన కెన్నడూ రాక పోవచ్చును!

నిశ్చయంతో ఆ పర్సు తెరిచారు. ఆయన కళ్లు జిగేలు మన్నాయి. అన్నీ వంద రూపాయిల నోట్లు!

త్వర త్వరగా తీసి లెక్క వేశారు—ఎనిమిది వందలు. ఆయన అమితానందం జెందారు.

తానెంతో అదృష్టవంతుడు. ఈ రోజు సుదినం. తన జీవితంలో ఇవి మరువ లేని ఘడియలు!

ఆనంద హృదయంతో ఆయన లేచి నిలబడ్డారు. డబ్బుతీసి విడిగా జేబులో కుక్కుకున్నారు. పర్సును పక్క పొదలోకి పారవేయబోయి, ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, "ఇక్కడ కాదు!" అనుకొని తిరిగి దానిని జేబులోనే వేసుకున్నారు.

రమాకాంతరావుగారు చిరునవ్వు మొఖంతో ఇంటి వైపుకు వడి వడిగా అడుగులు వేశారు.

రోడ్డుమీద దీపాలు వింత వింత కాంతులను ప్రసరింపజేస్తూ, ఒక్కసారిగా వెలిగినయ్.

ఆయన మనస్సు ప్రఫుల్లమయింది!

ఇందాక సంఘటన జరిగిన ప్రదేశంవద్దకు వచ్చినప్పుడు కాస్త మనస్సు కలత బారింది. చటుక్కున తల వంచుకొని, గట్టిగా అడుగులు ముందుకు వేశారు.

అంత డబ్బు ఆ పర్సులో ఉండగా, పర్సు పోగొట్టుకున్న ఆ సిల్కు లాల్చీవ్యక్తి అతి నిర్లక్ష్యంగా కారు ఎక్కి కూర్చొని 'పోనియ్' అని ఎందుకన్నాడో ఎంత ఆలోచించినా, రమాకాంతరావుగారికి అర్థం కాలేదు! అటు ఎనిమిది వందల రూపాయలను నిర్లిప్తంగా చూచిన అతని అంతస్థును ఒక పట్టాన వూహించుకోలేక పోయారు!!

హుషారుగా హాలులో కాలుపెట్టిన రమాకాంతరావుగారికి, "మీ సుపుత్రుడు! ఉత్తరం వ్రాశాడు" అంటూ జాబు అందించింది పేలవంగా నవ్వుతూ భార్య.

"ఏమని వ్రాశాడు?"

"చదువుకోండి... తెలుస్తుందిగా!" అని మొఖం పక్కకు తిప్పుకొని వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

రమాకాంతరావుగారు ఆత్రంగా చదవసాగారు.

"ప్రియమైన నాన్నగారికి నమస్కరించి శేషగిరి వ్రాయునది—

నా ఒంట్లో కులాసాగా ఉంటున్నది. నేను ఉంటున్న గదినుండి ట్రైనింగ్ స్కూలుకు వెళ్ళాలంటే చాలా ఇబ్బందిగా ఉన్నది. వాళ్ళు ఇచ్చే 'స్టైఫండ్'ను జాగ్రత్తగానే సర్దుకుంటున్నాను. అక్కడి పరిస్థితులు నాకు తెలిసినప్పటికి, మిమ్మల్ని ఒక కోరిక కోరకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ఇక్కడ ఒక సెకండ్‌హాండ్ సైకిల్ అమ్మకానికి వచ్చింది. ఎనభై రూపాయలల్లో ఇస్తానన్నాడు. ఏలాగైనా మీరు ఆ డబ్బు పంపగలిగితే కొనుక్కుందామనుకుంటున్నాను. దగ్గరగది ఎంత ప్రయత్నించినా దొరకలేదు. రోజూ మూడు మైళ్ళు నడకవలన ఎంతగా బాధ పడుతున్నానో నేను చెప్పలేను. నన్ను అపార్థం చేసుకోవద్దు. అమ్మగారికి నమస్కారములు.

—శేషగిరి."

ఆ ఉత్తరం చదివేటప్పటికి ఆయన హృదయం ద్రవించింది. తనస్థితి తనకు గుర్తుకొచ్చి ఒక్క క్షణం దుఃఖించారు. "పిచ్చినాన్నా!" అనుకున్నారు ఆర్ద్ర నయనాలతో.

రుద్ధకంఠంతో, "విశాలా!" అని పిలిచారు భార్యను.

అలాపిలిచి ఎన్ని సంవత్సరాలైందో ఆయనకే గుర్తు లేదు. ఈ రోజు అప్రయత్నంగా అలా పిలిచారు. ఎందుకనో తన పిలుపు తనకే వెగటనిపించింది.

లోపలినుంచి భార్యవచ్చి తలవంచుకుని నిలబడింది.

"నాకు తెలుసు విశాలా! నీవు లోపలికి ఎందుకు వెళ్ళిపోయింది...ఈ ఉత్తరంచూచి, వాడిని తిడతానని వూహించావుగదూ?...లేదు విశాలా లేదు! నేను నీవను కున్నంత మూర్ఖుడినిగాదు...నన్ను పరిస్థితులే ఆలా చేస్తున్నాయి...ఏం చేస్తాం చెప్పు! కాని, ఈసారి వాడి కోరిక తప్పకుండా తీరుస్తాను. రేపే ఒకవంద రూపాయిలు వాడిపేర పంపిస్తాను! ఇది నిజం విశాలా! తప్పకుండా పంపిస్తాను!" చాలా ఆవేశంగా అన్నారు రమాకాంత రావుగారు.

ఆమె ఆయన మాటలకు ఆశ్చర్యపోయింది!

తిరిగి ఆనందంగా తలఎత్తి భర్త మొఖంలోని వెలుగును చూచి తృప్తిగా లోపలికి అడుగులు వేసింది.

వింత వింత ఆలోచనలతో ఆరాత్రి రమాకాంత రావుగారికి ఆయన జీవితంలో ఒక మరువలేని రాత్రి అయింది. జరిగిన సంగతంతా భార్యకు విపులీకరించారు.

"అలాచేయటం తప్పుగాదా? మీరూ నేరస్థుల క్రిందనే రావటంలేదా?..." అన్నది సంశయంగా.

దానిమీద ఒకగంటసేపు రమాకాంతరావుగారు భార్యకు ఏవేవో చెప్పారు. అలా చెబుతున్నప్పుడు ఆయనలో ఎన్నో భావాలు దొర్లినయి. ఆవేదనకు లోనయ్యారు. ఆవేశానికి పాత్రులయ్యారు. రాత్రి పన్నెండు గంటల సమయంలో ఆమె దీర్ఘ నిశ్వాసం విడిచి నిద్ర కుపక్రమించింది.

తెల్లవారి ఎనిమిది గంటలకల్లా అన్ని పనులూ పూర్తి చేసుకొని, ఉతికిన గుడ్డలు కట్టుకున్నారు రమాకాంత రావుగారు. ఇక పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి, మిత్రుడు చలపతికి, శేషగిరికి డబ్బు పంపివేయాలి.

"ఆలస్యమయినందుకుగాను ఏమీ అనుకోవద్దని చలపతికి వ్రాయాలి!" అనుకున్నారు ఆయన.

తాను ఎన్నటికీ చేయలేనేమో అని భయపడుతున్న ఒక పని ఈరోజు అప్రయత్నంగా జరిగిపోతోంది.

తను ఒక తప్పు పని చేస్తున్నాడు. కాని, అలా చేయటానికి కూడా ఆయనలో తెలియని ఆత్మవిశ్వాసం, ధైర్యం పెన వైచుకొని, ఆ పనిలో ఆయనను ముందంజ వేయనిస్తున్నాయి.

రాత్రి డబ్బు పెట్టిన పెట్టివద్దకు వెళ్లారు. విడిగా పడేసిన ఎనిమిది వందరూపాయిల నోట్లలో ఐదు, విడిగా తన దగ్గరవున్న కొన్ని చిల్లర కాగితాలు తీసుకొని జేబులో పెట్టుకున్నారు.

కాలికి చెప్పులు తొడుక్కోబోతూ, ఎదురుగావున్న దేవుని పటానికి నమస్కరించి, చెప్పులు తొడుక్కొని, "విశాలా! వెళుతున్నాను...తలుపేసుకో!" అని హాలు తలుపు తీశారు.

కాని తలుపు తీసినవారు తీసినట్లే చలనరహితంగా వాకిట్లోకి చూస్తూ నిలబడిపోయారు!

వాకిట్లో గళ్ళచొక్కా తొడుక్కుని, జుట్టు చిందర వందరగా పడివున్న ఒక యువకుడు బెంచీ మీద కూర్చొని వున్నాడు.

తలుపులు తీసిన రమాకాంతరావుగారిని చూస్తూనే లేచి నిలబడి, "నమస్కారమండీ!" అన్నాడు.

రమాకాంతరావుగారు అచేతనులయ్యారు...ఆయన మేను భయంతో కంపించింది...

అతడిని ఎక్కడో తను చూశాడు.

ఎక్కడ?

అవును...నిన్న సాయంత్రం బజారులో ఆ సిల్కులాల్చీవ్యక్తి పర్సుపోయిందని అరచిన సమయంలో, పోలీసులు ఇతడినే గాబోలు యక్షప్రశ్నలతో దబాయించారు!

ఆ దృశ్యం గుర్తుకొచ్చిన మరుక్షణంలో ఆయన ముఖం పాలిపోయింది. తడబడ్డారు.

"ఎవరు...ఎవరు మీరు?"

అతడు చిరునవ్వు ముఖంతోనే, "నే నెవరో మీకు తెలియకపోవచ్చుకాని, మీరు నాకు బాగా తెలుసు!" అన్నాడు.

"అయితే...?" అన్నారు భయంగా. ఆయన కనులు లోతుకుపోయినయి. ఆయన హృదయమేదో కీడు శంకిస్తోంది.

''ఆహార వ్యవహారాల్లో నానుడు పనికిరాదనేది నా అభిమతం రమాకాంతరావుగారు!...నిన్న సాయంత్రం ఒక విచిత్ర సంఘటన జరిగింది...అది విచిత్రం అనేందుకు మీ రే సాక్షులు!''

అతడి మాటలకు రమాకాంతరావుగారు మరింతగా ఆశ్చర్యపడిపోయారు.

''నా నేర్పును చెప్పుకోవటానికి రాలేదుగాని, నా హస్తలాఘవంతో నిన్న ఒక బరువైన పర్సును నా దానిని చేసుకున్నాను...కాని నా దురదృష్టం—అతడు పసిగట్టి, ''దొంగ దొంగ'' అని అరిచాడు. అది నా సహచరులవద్దకు జేరే వ్యవధి గూడా లేకుండా నా పథకమంతా తారుమారైంది...ఆ సమయంలోనే ఆపద్బాంధవుడిలా మా వీధిలో ఉన్న మీరు నాకు కనబడ్డారు...ఫలితంగా నా చేతిలోది మీ జేబులోకి మీ అనుజ్ఞ లేకుండానే మారింది...నే నెవరినో పోలీసువాళ్ళకు బాగా తెలుసు...నా దగ్గర పర్సు లేకపోయినప్పటికీ, వారితో రాత్రి పదిగంటల వరకు గడప వలసి వచ్చింది...అలాంటి బాంధవ్యం మాది!'' నిర్లక్ష్యంగా ఆ యువకుడు నవ్వాడు.

''అబద్ధం!...పచ్చి అబద్ధం...!''

''అబద్ధం మాత్రంకాదు...అది పచ్చినిజం...పోతే ఆ విషయం మీకు తెలియకపోవచ్చు...ఇంతవరకు మీరు మీ పక్క జేబులోకి చేయిపెట్టి ఉండకపోవచ్చు...తొంద

లేవీ లేదు...ఇప్పుడైనా చూడండి! మీది నిప్పులాంటి స్వభావం అని నాకు తెలుసు!'' అన్నాడు.

''నీ అనవసరపు మాటలు కట్టిపెట్టు...నా జేబులో ఏలాంటి పర్సు లేదని నాకు బాగా తెలుసు...నీవు నాకేం పాఠాలు చెప్పనక్కరలేదు!'' కాస్త నిలదొక్కుకొని రమాకాంతరావుగారు హెచ్చుస్వరంతో అన్నారు.

తను కట్టుకున్న మేడలన్నీ కూలిపోవుగదా?

అలాంటి ఆలోచనకు ఆయన భయకంపితులయ్యారు.

అతడు ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దంగా వూరుకొని, తల ఎత్తాడు. సూటిగా తనవంకే చూస్తున్న రమాకాంత రావుగారి మొఖంలోకి చూచాడు. అతడి మొఖంలో రమాకాంతరావుగారికి ఏదో మార్పు గోచరించింది.

అతడు గొంతు హెచ్చించి, ''మర్యాదగా ఇచ్చిన అవకాశాన్ని వినియోగించుకోలేకపోయారని చెప్పటానికి విచారిస్తున్నాను రమాకాంతరావుగారూ!...ఇక చెప్ప వలసిన నాలుగు మాటలు చెబుతాను వినండి...అనవసర కాలయాపన చేయటం నా అభిమతంకాదు...మీ రెప్పు డైనా రౌడీ రంగడిపేరు విన్నారా?'' అన్నాడు.

''విన్నాను!'' అన్నారు పెగుల్చుకొని భయంగా.

''అయితే అతడినే—నేను!'' ఆ కంఠం భయం కరంగా ఉన్నది.

రమాకాంతరావుగారు ఉలిక్కిపడి తలెత్తి అతడి మొఖంలోకి చూచి, మరుక్షణంలోనే తలదించుకున్నారు.

అతడి కళ్లు నిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి!

ఆ కళ్ళ వెనుకవున్న చూపులు అతడు చేసిన అత్యాచారాలను ప్రతిబింబిస్తున్నాయి.

తను ఇప్పుడు రౌడీ రంగడిముందు నిలబడి ఉన్నాడు అని అనుకున్నప్పుడు ఆయన కాళ్ళు వణికినయ్!

రౌడీ రంగడు!

కళ్ళు గిర్రున తిరిగినయ్!

రెండు నిముషాలు అతి భయంకర నిశ్శబ్దం ఆ వరండాలో ఆవరించింది.

అతడు గొంతు తగ్గించి, "ఇక నేనేమీ చెప్పాల్సిన అవసరం లేదనుకుంటాను...ఇంత చిన్న విషయంకోసరం గాను మిమ్మల్ని మీరు నాశనం చేసుకునేందుకు నిర్ణయించుకుంటారని నేను అనుకోను...ఇచ్చేది, లేంది ఒక్కమాట చెప్పండి!" అన్నాడు.

అంత భయంకర రూపం మరుక్షణంలోనే చిరునవ్వుతో ఫక్కుమన్నది!

రమాకాంతరావుగారి తల తిరిగిపోయింది.

తన నాశనం?!

రౌడీ రంగడు ఎంతకైనా సమర్థుడు!

మిత్రుడు చలపతి మదిలో మెదిలాడు. జోసి మెడతో భార్య దీనంగా చూచింది. జాలిగొలిపే శేషగిరి మాటలు కళ్ళముందు కదిలినయి.

తను ఏంచేయాలి!

ఇక తను ఏ విధంగానూ అతడిని బుకాయించ లేడు...తన కేలాంటి అన్యాయం చేయాలనుకున్నా అతడి కది గోటితో మీటినంత పని!

చూస్తూ, చూస్తూ చేతికొచ్చిన ఎనిమిదివంద రూపాయిలు ఏలా వదులుకోగలడు?

మనస్సు అర్థహీనంగా విలపించింది. తను ఏలాంటి దీనపరిస్థితిలో ఉన్నాడు?

అంతా తన ఖర్మ!

ఈరోజు ఈ అనుకోని ధనార్జనతో జీవితంలోని ఈ శాన్త ప్రశాంతతను కూడా పోగొట్టుకోలేడు!

తిరిగి మరోసారి మిత్రుడు చలపతి గంభీర విగ్రహం కళ్ళముందు కదిలింది. విశాల మొఖం తనవంకే దీనంగా చూస్తోంది. శేషగిరి జాలిగొలిపే నేత్రాలు తనవంకే చూస్తున్నయి—వీటినన్నిటిని కనుమరుగు చేసే రాడీరంగడి చూపులను తను మరువలేడు!

క్షణంలో గంభీరులయ్యారు. మనిషి నిట్ట నిటారుగా నిలబడి వెనుదిరిగారు. ఆయన మొఖం ఎర్రబారింది. ఆయన దృఢచిత్తులయ్యారు.

ఆ పాపిష్టి డబ్బు తన కక్కరలేదు! తన స్వశక్తి మీద తన జీవితాన్ని సుఖప్రదం చేసుకోగలడు.

అడుగులు లోపలికి వేశారు.

అప్పటివరకు తలుపు వెనుక నిలబడివున్న విశాలాక్షి చటుక్కున వెనుదిరిగి తలవంచుకొని వంట ఇంటిలోనికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె మొఖం చూచినప్పుడు రమాకాంతరావుగారు నిరాశ, నిస్పృహలకు లోనయ్యారు. "నేను అసమర్థుడను విశాలా! ఎందుకూ పనికిరాను!" అనుకున్నారు నిట్టూరుస్తూ, నీరసంగా.

"రమాకాంతరావుగారు! మీమీద నమ్మకమున్నప్పటికి, మరోసారి హెచ్చరిస్తున్నాను ... దానిలో ఎంత ఉన్నదో నాకు తెలుసు. మరింత కాలయాపనకు అవకాశమివ్వకుండా అంతా ఇస్తారనే ఆశిస్తున్నాను!"

రమాకాంతరావుగారు ఒక్కసారి వెనుదిరిగి ఏహ్యంగా అతడివంక చూచి, వడివడిగా లోపలికి అడుగులు వేసి, పెట్టెమూత తెరిచారు. జేబులోని ఐదొందలు, విడిగా వున్న మూడువందలు పర్సులో పెట్టి,- పెద్ద పెద్ద అంగలతో వెళ్ళి అతడి చేతిలో పెట్టి, "చూచుకో!" అన్నారు క్రోధంగా.

అతడు లేచి నిలబడుతూ. "చూచేందుకు అందులో ఎంత ఉన్నదో నాకు తెలిస్తేగదా రమాకాంతరావుగారూ!" అని పెద్దపెట్టున నవ్వి, "వస్తానండీ!" అని నమస్కారం చేసి, హడావుడిగా వాకిట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

అతడు పోతున్నవైపే నోరు తెరుచుకొని, అలాగే

చూస్తూ, నిర్లిప్తంగా ఆ బెంచీమీద కూలబడిపోయారు రమాకాంతరావుగారు ఆ క్షణంలోనే!

పది గంటలకు ఇంకా పావుగంట ఉందనగా విశాలాక్షి గొంతువిని, కలతబారిన హృదయంతో మౌనంగా నాలుగు మెతుకులు నంజి, మ్లానవదనంతోనే బడికి బయల్దేరారు రమాకాంతరావుగారు.

ఆయన మనస్సు మనస్సులో లేదు. పూర్తిగా కలత జెందింది.

ఆ సొమ్ము తనదిగాదని తెలుసు...కాని, అది తనకు దక్కలేదనే నీరసభావంలోకి దిగజారిపోతున్నారు.

"అన్యాయార్జితం నిలవదనేది నిరూపింపబడింది!" అనుకున్నారు.

అసలు ఆ సొమ్ము తన దరిజేరకుండా ఉండవల్సింది.

లేనిపోని మానసిక కల్లోలం!

తల దిమ్మెక్కే ఆలోచనలతో అలాగే నడుస్తున్నారు.

బజారులో కాలుపెట్టి తలవంచుకొని, దాటిపోబోతూ, దూరానవున్న గుంపుగా కూడిన జనాన్ని ఆసక్తిగా చూడకుండా ఉండలేకపోయారు.

మరేదైనా దొంగతనం జరిగిందా?

ఆ చికాకులో గూడా నవ్వుకోకుండా ఉండలేకపోయారు!

అయినా చూద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో అటు నాలుగు

అడుగులు వేసి, ఆ గుంపులోకి చూచి, అమితాశ్చర్యం జెందారు!

అతడే!!

ఉదయం తన ఇంటికివచ్చి, దగాయించి, ఎనిమిది వందల రూపాయిలతో వున్న పర్సును తీసుకువెళ్ళిన ఆ గళ్ళ చొక్కా యువకుడే!

ఇద్దరు పోలీసులు అతడి చేతులను చెరొకపక్క పట్టుకొని బలంగా లాక్కు వెళుతున్నారు!

రమాకాంతరావుగారు నిశ్చేష్టులై తేరుకొని, అక్కడే నిలబడివున్న ఒక వ్యక్తిని "ఏం జరిగింది?" అని అడిగారు.

"వందరూపాయిల దొంగనోట్లను మారుస్తుంటే పోలీసులు పట్టుకున్నారు!"

ఆయన కొయ్యలా బిగుసుకుపోయారు!

తాను ఎలాంటి గండంనుండి బయటపడ్డాడు?... నిజంగా తానెంత అదృష్టవంతుడు!

రమాకాంతరావుగారికి అప్పు డర్థమయింది—అంత డబ్బు పర్సులో ఉన్నప్పటికి, పర్సు పోగొట్టుకున్న ఆ సిల్కు లాల్చీ వ్యక్తి అతి నిర్లక్ష్యంగా కారు ఎక్కి కూర్చుని, "పోనియ్!" అని ఎందుకన్నాడో!

ఒక్కక్షణం గుండె అమితవేగంగా కొట్టుకొని మరు క్షణంలోనే తేలికయింది. శాంతికి కరువైన మనస్సు ఆహ్లాదంతో నిండిపోయింది!